

Hồi 32

**Thần Vật Quyển Rũ
Dụ Chàng Vào Tròng**

Khi về tới động phủ, Đức Luân với ông cụ đang ngồi chuyện trò với nhau, trông thấy Hàm Thanh các người bước vào ông cụ liền vừa cười vừa hỏi:

- Thanh nhi, bọn ma quỷ đã trúng kế ta rồi khỏi nơi đây chưa?

Giọng nói của ông già rất thanh, hiển nhiên là bệnh đã khỏi hơn một nửa rồi.

Hàm Thanh thấy vậy mừng rỡ vô cùng, vội đáp:

- Tuy chúng đã trúng kế đi rồi, nhưng chỉ sợ Khúc Tĩnh Bình biết đó là cuốn kiếm phổ giả thôi.

Ông già cả cười nói tiếp:

- Muồi tên Khúc Tĩnh Bình cũng không sao biết được thực hư, như vậy thù lớn của cha đã trả được mà không tổn một chút hơi sức nào.

Hàm Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Cha nói như vậy là nghĩa lý gì, xin thứ lỗi con không hiểu gì hết.

Ông già vừa cười vừa đáp:

- Tất nhiên là con không hiểu, những chữ ghi ở trong cuốn kiếm phổ đó rất thâm ảo, cha đã tốn mấy chục năm công lực mà không hiểu được hết, mới chỉ học được có một nửa mà đã xung hùng xung bá trong võ lâm rồi. Còn nửa cuốn sau, cha đã sửa đổi năm chỗ cốt yếu nhất, đáng lẽ phải, cha viết sang trái, đáng lẽ trên, cha viết xuống dưới. Tất cả năm nơi đó đều đảo ngược như vậy thì Tĩnh Bình biết sao được, y chỉ thấy nửa cuốn trên oai lực của kiếm pháp quả thật vô biên. Như vậy y làm sao biết được nửa cuốn sau đã bị sửa đổi, phải khi nào y đấu với các tay cao thủ của võ lâm, lúc đấu đến kịch liệt thì khí huyết của y sẽ chạy ngược vào tạng phủ rồi mồm phun máu bầm ra mà chết, tới lúc y sắp chết rồi mới biết kiếm phổ kia là giả thì đã muộn rồi.

Hàm Thanh đỡ lời:

- Chỉ mong đúng như lời của cha vừa nói.

Ông già lại vừa cười vừa nói tiếp:

- Sau này Tỉnh Bình thế nào cũng bị như vậy, các người cứ mở mắt ra mà xem.

Ngọc Trân bồng tiến lên nắm tay Lạc Dương và hỏi:

- Thiếu hiệp đã nói rồi lại nuốt lời phải không?

Lạc Dương ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại hạ đã nói gì với cô nương?

- Thiếu hiệp bảo cam đoan với tôi là không bị thương, bây giờ tay tôi có dấu năm ngón tay của tên Mông Kỳ, thiếu hiệp nói năng ra sao đây?

- Bây giờ cô nương muốn gì?

- Thiếu hiệp phải dạy tôi mấy thế kiếm thì tôi mới chịu.

Vợ chồng Hàm Thanh thấy con gái mình như vậy, biết đã có lòng yêu Lạc Dương rồi, nên hai vợ chồng cùng đưa mắt nhìn nhau một cái rồi ngấm ngấm thở dài một tiếng. Khi Lạc Dương cứu chữa cho người cha, hai vợ chồng Hàm Thanh đã nói chuyện với Đúc Luân rồi và biết Lạc Dương là người đã có thân thế nên hai vợ chồng đều rầu rĩ vô cùng.

Lúc ấy Lạc Dương lớn tiếng cười và đáp:

- Ca Diệp Kiếm Pháp của lệnh tổ với lệnh tôn, lệnh đường có thể nói là thiên hạ vô song, tài ba của tại hạ y như ngọn lửa của con đom đóm so sánh sao được với ánh sáng của mặt trăng, cô nương không học hỏi kiếm pháp vô địch mà lại học hỏi tài ba hèn mọn của tại hạ như vậy làm chi?

Ngọc Trân nhất định không nghe lời cứ bắt Lạc Dương phải truyền thụ.

Ông già nằm trên giường thấy vậy mỉm cười nói:

- Cậu em kia, vừa rồi lão nghe kiếm học của cậu em tinh ảo khôn lường thì cậu cứ truyền thụ cho Trân nhi một thế nửa thức? Bằng không Trân nhi không chịu để yên cho cậu em đâu.

Bất đắc dĩ Lạc Dương phải đáp:

- Kiếm thuật của tại hạ quả thật không dám biểu diễn trước mặt các vị cao minh. Thôi thế này vậy, để tại hạ truyền thụ cho cô nương một thế tay không cướp khí giới nhé.

Ngọc Trân vỗ tay vừa cười vừa đáp:

- Hay lắm! Hay lắm.

Lạc Dương lại nói tiếp:

- Cô nương cứ lấy môn khí giới thường tấn công tại hạ, chứ đừng lấy bảo kiếm của lệnh tôn, bằng không tại hạ không dám thử thách đâu.

Thấy trong động khá lớn rộng có thể thi thố được võ công, Ngọc Trân liền hỏi mẹ mượn cây trường kiếm, cây kiếm ấy mũi tròn chứ không nhọn, rồi nàng nói với Lạc Dương rằng:

- Bây giờ tôi ra tay tấn công nhé.

Nói xong nàng múa kiếm xông lại tấn công Lạc Dương luôn. Lạc Dương hơi quay người nửa vòng rồi giơ năm ngón tay ra chộp luôn kiếm của nàng nhanh như điện chớp và huyền ảo vô cùng. Mọi người chỉ nghe thấy Ngọc Trân thất kinh la lớn một tiếng và lùi ngay về phía sau hai bước, mặt tỏ vẻ sợ hãi vô cùng. Đồng thời mọi người thấy thanh trường kiếm của nàng đã lọt vào tay của Lạc Dương rồi và chàng ta đang tùm tùm cười trông vẻ rất ung dung, ai nấy đều kính phục tài ba của chàng vô cùng.

Chờ Ngọc Trân bình tĩnh rồi Lạc Dương mới lên tiếng nói:

- Tay không cướp khí giới là cần phải mắt nhanh tay nhanh và phải nhắm cho thật đúng, như vậy mới không thất thố, nhưng có lẽ cô nương phải tốn mất năm mươi bữa mới có thể học thành công.

Rồi chàng giảng giải một cách kỹ lưỡng cho Ngọc Trân hay, ra tay như thế nào mới bắt trúng được khí giới của đối phương. Ngọc Trân là người rất thông minh, chàng chỉ giảng giải qua loa một cái là nàng đã hiểu thấu ngay. Xong chàng vội yêu cầu Hàm Thanh đưa mình đi cứu Lâu Ung.

Hàm Thanh thở dài một tiếng rồi đáp:

- Tai kiếp của võ lâm sắp tới rồi, lão đàn ông phải đem hết hơi sức của mình ra giúp thiếu hiệp một phen, nhưng chỗ ở của Khúc Tĩnh Bình bí ẩn và khó kiếm lắm, không những lão không biết, ngay đến gia phụ cũng chưa chắc biết rõ, nhưng bây giờ Khúc Tĩnh Bình đã liên kết với phái Nga Mi, có lẽ y đã bắt đầu bày trận pháp A Tu La rồi. Nơi bày trận pháp đó không phải núi Nga Mi thì núi Đại Lượng chỗ ở của y. Khi thời cơ tốt, việc gì cũng dễ giải quyết cả. Xin thiếu hiệp hãy trở về Lư Toàn Cốc trước, mười ngày sau thế nào lão cũng tới.

Lạc Dương nghe nói ân hận vô cùng và nói tiếp:

- Biết thế vừa rồi tại hạ ra tay kiếm chế Mông Kỳ và bắt y đưa tại hạ đi có phải là hơn không.

Ông già ở trên giường vội đỡ lời:

- Cậu bé kia, tuy có võ công tuyệt học thật nhưng Khúc Tĩnh Bình võ công cũng cao siêu vô cùng, có thể nói y là người có hạng trong võ lâm. Hướng hồ chỗ ở của y lại bố trí rất nhiều cơ quan máy móc, vào tới đó đâu đâu cũng đều nguy hiểm hết, không nên thị tài mà mạo hiểm như vậy, việc gì cũng nên cẩn thận thì hơn. Bằng không lão không biết sai Hàm Thanh đi trả thù cho mình mà lại chịu nhẫn nại bấy nhiêu lâu làm chi?

Lạc Dương cũng biết không nhẫn nại thế nào cũng gây tai họa vào người cho nên chàng thở dài một tiếng và đáp:

- Nếu vậy tiểu bối xin trở về Lu Toàn Cốc đợi chờ lão tiên bối tới vậy.

Nói xong chàng để lại ba viên Trường Xuân Đơn và mấy toa thuốc rồi cùng Đức Luân từ biệt đi luôn. Hai người đi lối khác chứ không đi lối cũ, tiến thẳng về Hằng Sơn. Chiều tối hôm đó hai người đã trông thấy Hằng Sơn và xa xa thấy những đèn lửa của các gia đình thắp thoáng rồi.

Đức Luân bỗng nói:

- Trước khi từ biệt Huyền Dương Tử, người Chưởng môn của phái Hằng Sơn, thiếu hiệp đoán trước thế nào bọn tà địch cũng trở lại Hằng Sơn để trả thù, chúng ta không phải là những người thiếu lương tâm lúc đi qua Hằng Sơn này, mỗi đề nghị chúng ta thử vào chùa Phổ Quang một phen. Chẳng hay thiếu hiệp nghĩ sao?

Lạc Dương gật đầu đồng ý, cả hai đi tới núi Hằng Sơn liền quay vào chùa Phổ Quang ngay. Chưa tới gần chùa, hai người đã vắng vắng nghe tiếng la hét ở trong chùa vọng ra, ở ngoài chùa còn hơn mười tên phỉ đồ mặc áo đen tay cầm khí giới sáng loáng. Chúng vừa trông thấy Đức Luân, Lạc Dương hai người đã quát tháo ngay, rồi có bốn tên phỉ đồ xông lên liền. Lạc Dương vội giơ tay vươn ra tấn công chớp nhoáng, hai tên phỉ đồ đi đầu liền kêu hự một tiếng, chúng đã bị chàng điểm vào yếu huyệt, vút ngay khí giới xuống. Còn hai tên nữa cũng bị Đức Luân đánh chết ngay tại chỗ. Còn lại mười mấy tên phỉ đồ thấy vậy cả kinh bỏ chạy. Lạc Dương nhanh như điện chớp phi thân lên, chân đá tay đấm đã đánh ngã hết mười mấy tên phỉ đồ đó.

Hai người phi thân vào trong chùa ngay và thấy ông già áo xanh lọt lưới lần trước đang múa tít roi đấu với mười mấy đạo sĩ đang bao vây xung quanh. Dưới đất đã có mấy cái xác chết của mấy tên phỉ đồ và môn hạ của phái Hằng Sơn. Mười mấy đạo sĩ tuy vây đánh

ông già áo xanh kia nhưng người nào người nấy đều mang thương tích và có vẻ núng thế. Trái lại ông già càng đánh càng hăng và càng ra tay ác độc. Ông già thấy Lạc Dương và Đức Luân hiện thân thì tỏ vẻ kinh sợ ngăn người ra và liền nhảy ra xa ba thước và múa roi tấn công ngay Lạc Dương.

Lạc Dương thấy vậy kêu hừ một tiếng, xoay mình tránh né, rồi giơ tay phải ra chộp luôn đầu roi của đối phương và giật mạnh một cái. Ông già áo xanh đã bị lôi đâm bổ về phía trước loạng choạng ba bước. Lạc Dương dùng tay trái chộp ngay sau lưng y nhưng ông già áo xanh đã giật mạnh một cái, đã thoát được tay của Lạc Dương và rú lên một tiếng thật dài rồi tung mình nhảy lên đào tẩu luôn.

Lạc Dương giậm chân một cái rồi lắc đầu thở dài nói:

- Lại để cho y đào tẩu lần nữa.

Một đạo sĩ trung niên tiến lên vái chào và nói:

- Lại được đại hiệp tới cứu giúp lần nữa, tẻ phách không biết đền ơn đại hiệp như thế nào cho phải. Lần trước khi đại hiệp lên đường có dặn bảo người Chưởng môn của chúng tôi không nên lộ diện cho nên bọn phỉ đồ vừa rồi tới nơi cứ đợi gặp người Chưởng môn.

Lạc Dương vội xen lời hỏi:

- Lần trước chúng bị như thế chưa hoảng sợ hay sao?

Đạo sĩ nọ đáp:

- Lần trước chúng hồ nghi là không phải người Chưởng môn ra tay cho nên lần này chúng quay trở lại xem xét thực hư. Bần đạo thoái thác là người Chưởng môn đi vắng, nhưng y không tin nên mới ra tay đấu với nhau, cũng may bọn người theo chúng võ công rất tầm thường.

Trong điện bỗng có tiếng nói vọng ra:

- Vô Lượng Thọ Phật!

Chỉ thấy Huyền Dương Tử, người Chưởng môn của Hằng Sơn từ bên trong chạy ra như bay và nói:

- Hai vị đại hiệp vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Nói xong, ông ta đưa mắt nhìn những xác nằm ngổn ngang trên điện thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Bần đạo kém tài đức không sao bảo vệ nổi các môn hạ được bình yên vô sự, bần đạo rất lấy làm hổ thẹn.

Lạc Dương đáp:

- Người Chuồng môn không nên nói như thế, đây là số kiếp của võ lâm chứ không phải riêng gì núi Hằng Sơn này bị như vậy. Hiện giờ người Chuồng môn sức đã hồi phục, qua được một kiếp ngắn ngủi và tạm thời này rồi sẽ được bình yên vô sự mãi mãi chứ không sai, tại hạ còn có việc cần phải đi ngay nhưng sau này thế nào cũng có dịp tái ngộ cùng đạo trưởng.

Huyền Dương Tử còn muốn giữ chàng ở lại nhưng chàng không nghe, ông ta định tiến ra ngoài cửa. Ông ta đứng nhìn theo cho tới khi Lạc Dương với Đức Luân khuất bóng mới thôi.

Lạc Dương và Đức Luân rời khỏi chùa Phổ Quang, khi về tới thị trấn chợ đêm ở đó vẫn chưa giải tán. Hai người cùng vào Đãng Vân Nhạc khách sạn ngủ trọ. Tên phố ky dẫn hai người vào một căn phòng về phía đông hiền. Phòng tuy sạch sẽ nhưng phòng kế bên ồn ào khôn tả. Lời nói của những người của phòng kế bên nghe rõ ràng lắm.

Tên phố ky thấy Đức Luân cau mày tỏ vẻ khó chịu, liền gượng cười và nói:

- Hai hôm nay, tiểu điểm đông khách lắm và các phòng khác còn ồn ào hơn phòng này nhiều, xin hai vị hãy nghỉ tạm phòng này một đêm vậy.

Lạc Dương xua tay một cái và dặn bảo tên phố ky ấy rằng:

- Mau đi sửa soạn cơm nước cho hai chúng tôi ăn.

Tên phố ky vâng vâng dạ dạ rút lui ngay.

Lúc ấy Đức Luân nghe thấy phòng bên cạnh có một người lớn tiếng nói rằng:

- Lan cô nương với Quan lão gia tử các người bỗng nhiên vô cớ mất tích trên giang hồ. Nghe nói phái Nga Mi cầu kết với Tam Nguyên Bang và Hắc Kỳ Hội gây nên, hiện giờ Sơn chủ đang nóng lòng vô cùng, đặc biệt phái Thiếu sơn chủ ra điều tra, nhưng sao đến giờ vẫn chưa thấy Thiếu sơn chủ tới.

Lạc Dương nghe thấy rõ ràng, liền nhìn Đức Luân tủm tủm cười khế nói:

- Nhưng không biết Thiếu sơn chủ là ai thế, tại hạ chưa hề nghe thấy chị Lan có người em như vậy.

Nói xong, chàng liền nhìn qua khe ván gỗ sang phòng bên. Chàng thấy bên đó có chừng tám chín người ngồi quanh một cái bàn tròn. Trong đó có mấy người ngồi quay lưng về phía mình, nên chàng không trông thấy rõ mặt, cho nên chàng chỉ thấy những người quay

mặt về phía chàng. Chàng trông thấy rõ mặt những người đó rồi, liền ngăn người ra. Thì ra mấy người đó chính là Hư Viên đại sư, Kiều Kỳ, Đông Dương chân nhân mà mình đã gặp mặt ở núi Kệ Thạch bữa nọ, chúng thừa lệnh Hách Liên Yến Hầu đi diệt trừ Triệu Tinh.

Đức Luân cũng ngó qua một khe ván khác, thấy vậy liền khẽ hỏi:

- Thiếu hiệp có biết những người này không?

Lạc Dương gật đầu, nhưng bụng bảo dạ rằng: "Năm xưa ta với Phẫm Nhi lạc ngay ở núi Kệ Thạch, từ đó trở đi, tin tức của Phẫm Nhi ra sao ta không biết gì hết, không hiểu bây giờ y sống chết ra sao. Ta vì bận việc không sao đi tìm kiếm y được, thật là có lỗi với y quá, nếu ta và y sát cánh cùng hành hiệp giang hồ có phải là sung sướng biết bao không..."

Nghĩ tới đó, cảnh tượng mưa tuyết và núi băng ở Kệ Thạch lại hiện ra trước mắt chàng ngay.

Chàng bỗng thấy Triệu Tinh đứng dậy cung kính nói:

- Thiếu sơn chủ đã tới.

Mọi người ngồi quanh đó đều cung kính đứng dậy, chàng chỉ thấy bóng người thấp thoáng, đã có một thiếu niên anh tuấn và lực lưỡng xuất hiện trong phòng rồi.

Lạc Dương nhìn kỹ mặt thiếu niên đó, kinh ngạc vô cùng, bụng bảo dạ tiếp: "Ra là y!"

Thì ra người đó không phải là ai xa lạ mà chính là Phẫm Nhi thất lạc cùng chàng ở núi Kệ Thạch. Lạc Dương mừng rỡ vô cùng, đang nghĩ cách làm thế nào được gặp gỡ Phẫm Nhi. Đột nhiên ngoài cửa sổ có một cái bóng người thấp thoáng xuyên qua cửa sổ nhảy vào. Lạc Dương với Đức Luân giật mình kinh hãi quay lại định thần nhìn kỹ mới hay người đó là Lương Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình, cả hai mừng rỡ vô cùng. Đông Bình vội để tay lên môi ra hiệu bảo đừng lên tiếng nói.

Đông Bình đi tới gần khẽ bảo hai người rằng:

- Hiền diệt, kế hoạch của hiền diệt thật là tuyệt diệu. Tin Tố Lan mất tích đã xao động cả giang hồ, khiến Hách Liên Yến Hầu đang định xung đột thẳng với phái Nga Mi. Phẫm Nhi với hiền diệt tuy có tình rất thân nhưng hiền diệt chớ có nói cho y biết tin tức của Tố Lan.

Lạc Dương gật đầu vâng lời. Đông Bình lại nói tiếp:

- Phòng gần đây có Tang Lộc nữa. Y thừa lệnh của lệnh sư đến đây để nằm vùng. Nếu có dịp may nào hiền diệt cứ việc liên lạc với y.

Nói xong, ông ta tả hình dáng Tang Lộc cho Lạc Dương biết và nói tiếp:

- Lão xin cảm ơn hiền điệt là có hiền điệt Hằng Sơn mới được bảo tồn.

Lạc Dương ngạc nhiên hỏi:

- Sao sư bá lại biết rõ như thế?

- Những kẻ lọt lưới ở Hằng Sơn đều bị lão diệt trừ hết, bọn yêu tà ấy đều là môn hạ của Khúc Tĩnh Bình, lão đã biết rõ sự thật. Hiện giờ lão còn phải trở về núi một chuyến, chẳng hay hiền điệt với các người ẩn núp ở đâu thế?

Lạc Dương bèn kể Lư Toàn Cốc cho Đông Bình hay, nghe xong Đông Bình gật đầu nói tiếp:

- Trong một thời gian ngắn, thế nào lão cũng tới đó gặp các người, nhưng hiền điệt phải chú ý những hành động của các người kẻ bên.

Nói xong, ông ta xưng danh với Đức Luân, hàn huyên vài câu rồi nhảy qua cửa sổ đi luôn. Lạc Dương lại nhìn qua khe vách, thấy Phẩm Nhi lên tiếng nói với mọi người rằng:

- Tại hạ đã biết Lan cô nương với Quan lão gia các người có qua tới Võ Đang và còn giải cứu qua nguy nan cho Võ Đang nữa, nhưng khi họ xuống khỏi núi Võ Đang thì không ai biết hết.

Quý Ảnh Tử Kiều Kỳ đáp:

- Thuộc hạ nghe nói Lan cô nương đi cùng với một thiếu niên họ Lạc, hai người yêu nhau lắm.

Phẩm Nhi kêu hừ một tiếng và nói:

- Việc này tại hạ biết rồi, nhưng cả thiếu niên họ Lạc đó cũng mất tích, hiển nhiên là bị phái Nga Mi diệt, vừa rồi tại hạ phát hiện rất nhiều cao thủ tặc gia của phái Nga Mi ở Hằng Sơn.

Triệu Tinh xen lời hỏi:

- Bọn tặc gia của phái Nga Mi hiện giờ ở đâu? Tại sao chúng lại lộ diện ở Hằng Sơn như thế?

Phẩm Nhi cười nhạt đáp:

- Chúng ta ẩn núp trên Lương Sơn đã bị chúng biết, suốt dọc đường chúng theo dõi tại hạ tới đây. Có lẽ tối hôm nay chúng thế nào cũng tới đây xâm phạm...

Đang lúc ấy, bỗng ngoài sân có tiếng chân rộn rịp, mọi người mới hay là phổ ky đem com vào. Hai người vội quay trở về chỗ ngồi, tên phổ ky đem com nước và bày trên bàn xong,

Lạc Dương và Đức Luân ngồi đối diện nhau ăn cơm, tai thì lắng nghe tiếng nói của phòng kế bên.

Bỗng phòng bên yên lặng như tờ, và nghe thấy một người đi ra ngoài phòng tiến tới trước phòng mình, chỉ thấy cửa phòng có bóng người thấp thoáng một cái, đã thấy Triệu Tinh tím tím cười vừa chào vừa nói:

- Tại hạ là Triệu Tinh, đường đột vào đây yết kiến hai vị, mong hai vị lượng thứ cho, vì đêm nay anh em tại hạ trót kết thù kết oán với những người ở giang hồ, đêm nay thế nào cũng không tránh khỏi một trận đấu kịch liệt, mong hai vị nên dọn sang phòng khác mà ở để khỏi bị họa lây.

Lạc Dương đứng dậy đáp:

- Cám ơn ngài đã cho hay như vậy, nhưng tại hạ hai người xưa nay không hề hỏi thị phi giang hồ, đến lúc đó chúng tôi quyết đóng kín cửa phòng, không ra khỏi ngoài thì thôi, chớ đừng bảo anh em tại hạ dọn sang phòng khác thì xin thứ lỗi chúng tôi không vâng lời được.

Triệu Tinh thấy Lạc Dương trả lời như vậy, liền cau nét mặt lại và nói tiếp:

- Các hạ khó tính thật, không chịu uống rượu mời mà cứ thích uống rượu phạt.

Lạc Dương có vẻ không vui, vội hỏi lại:

- Cùng ở tiểu điểm với nhau, tại sao các hạ lại cứ bắt tại hạ hai người dọn khỏi nơi đây. Các hạ kết thù kết oán với nhân vật giang hồ thì nên tìm nơi khác mà đấu với nhau, ngài không sợ đấu ở khách điểm như thế này làm cho mọi người kinh hãi hay sao?

Triệu Tinh cười nhạt nói tiếp:

- Hai vị cố chấp thành kiến như vậy, chớ sợ hối bất cập thôi.

Ngoài cửa sổ đột nhiên có Kiều Kỳ nhẩy vào cười lâm lỳ nói:

- Hai vị chắc là đồng đảng của phái Nga Mi định ở trong phòng này nghe lỏm chuyện chúng ta phải không. Khôn hồn thì nói rõ lai lịch, bằng không đừng có trách chúng ta ác độc đấy nhé!

Lạc Dương trợn trừng mắt lên nhìn Kiều Kỳ rồi từ từ tiến lên. Kiều Kỳ thấy vậy quát lớn một tiếng, nhẩy xổ lại giơ năm ngón tay ra nhắm vai trái của Lạc Dương chộp luôn. Y ra tay nhanh khôn tả, nhưng Lạc Dương chờ tay y sắp va đụng vào các yếu huyệt, liền cười nhạt một tiếng giơ cánh tay phải lên, giở thế Độc Xà Tâm Huyệt nhắm cánh tay phải đối phương phản công luôn. Thế phản công của chàng kỳ ảo khôn lường và đã chộp được yếu huyệt ở

tay Kiều Kỳ ngay. Kiều Kỳ cảm thấy cánh tay tê tái, khí huyết trong người rạo rục, liền kêu hự một tiếng, mặt biến sắc ngay. Triệu Tinh thấy Lạc Dương ra tay kỳ ảo khôn lường, mặt tỏ vẻ kinh hãi.

Đang lúc ấy, ngoài phòng có tiếng người quát lớn vọng vào:

- Các hạ khi người quá đổi.

Tiếng nói đó chưa dứt, Phẩm Nhi phi người lướt vào ngay.

Lạc Dương lạnh lùng đáp:

- Đó là tự các ngươi vào tận phòng người ta hà hiếp người chứ không phải tự chúng ta ra tay trước.

Nói xong, chàng buông tay ra, Kiều Kỳ loạng choạng lui về phía sau ba bước, mồ hôi lạnh toát ra như mưa, mặt còn vẻ hậm hực. Phẩm Nhi ở ngoài cửa phòng đã trông thấy Lạc Dương ra tay rất huyền ảo chỉ trong nháy mắt đã chộp được tay của Kiều Kỳ rồi. Tiếp theo đó chàng nghe thấy giọng nói của Lạc Dương rất quen thuộc, liền ngăn người ra nhìn.

Lạc Dương quay đầu lại nhìn chàng ta mỉm cười nói:

- Chúng ta gặp gỡ nhau nơi đây, kể cũng có duyên phận với nhau đấy. Có chuyện gì mời các bạn cứ ngồi chơi thư thả mà nói, hà tất phải ra tay đấu với nhau như vậy.

Phẩm Nhi nghe tiếng nói của Lạc Dương rất quen thuộc, rồi ngấm nhìn mặt chàng một hồi, gơ tay phải phất lên một cái, ra hiệu cho hai người kia rút lui khỏi phòng. Triệu Tinh với Kiều Kỳ, hai người liền hậm hực rút lui luôn. Đức Luân đã biết ý định của Lạc Dương, liền lớn tiếng gọi phổ ky đem thêm bát đĩa vào.

Lạc Dương mời Phẩm Nhi ngồi xuống trước rồi mình mới ngồi xuống sau. Hai người ngồi xuống, chàng liền lấy đĩa chấm vào rượu, viết lên trên bàn. Chàng viết rằng: "Phẩm đại ca, từ khi cách biệt đến giờ đại ca vẫn mạnh giỏi đấy chứ, tiểu đệ là Lạc Dương đây mà."

Phẩm Nhi thấy Lạc Dương viết những chữ đó mừng rỡ vô cùng, cũng cầm đĩa chấm rượu viết trả lời rằng: "Vừa rồi lời nói của các thủ hạ đệ đều là sự thật cả, mong hai vị nghĩ kỹ đi là hơn."

Lạc Dương trả lời bằng miệng rằng:

- Lão, hai người tính rất đạ m bạc, xưa nay không hay can thiệp thị phi của giang hồ, tối hôm nay, hai anh em lão nhất định đóng cửa phòng không ra bên ngoài, các hạ khỏi phải lo âu như vậy.

Phẩm Nhi lại dùng đũa viết tiếp: “Phong thanh hiền đệ đã kết duyên với Lan cô nương rồi, hiện giờ Lan cô nương ở đâu?”

Lạc Dương vội viết trả lời: “Chị Lan các người đã mất tích, tiểu đệ các người đang tìm kiếm, nhưng đã dò biết được một chút manh mối...”

Phẩm Nhi đáp bằng lời:

- Hai vị cố chấp như vậy, tại hạ không có cách gì mà khuyên bảo nữa, nếu có việc gì xảy ra, thì đừng có trách tại hạ sao không cho biết trước.

Lạc Dương lại viết tiếp: “Hai tên giặc sói đầu của Nga Mi là Thế Vân và Kim Đỉnh đã cấu kết với tên Khúc Tĩnh Bình, một yêu tà của phái Đại Lượng và đã lâu nay chưa hề lộ mặt, hiện giờ chúng đang gieo gió bão, có lẽ việc mất tích của chị Lan có liên quan đến chúng.”

Phẩm Nhi ngẫm nghĩ giây lát mỉm cười đứng dậy nói tiếp:

- Nếu tối hôm nay qua được tai biển, sáng mai thế nào cũng gặp lại hai vị.

Nói xong, chàng cáo từ đi luôn. Lạc Dương biết Phẩm Nhi sợ thú hạ hoài nghi, nên không tiện giữ lại liền tiễn ra ngoài cửa.

Đêm hôm đó, trăng sáng như ban ngày, trên mái nhà bỗng có mười mấy bóng đèn xuất hiện, chúng lần lượt nháy xuống sân mà không có một tiếng động nào cả. Lúc ấy các phòng đèn lửa đều tắt ngóm và không có một tiếng động nào cả. Bỗng có một ông già cao không đầy năm thước, má gồ mắt lõm, râu xồm cười khanh khách và nói:

- Bạn họ Kiều kia, Khấu Nguyên này tìm kiếm ngươi đã lâu, có mau bước ra không?

Phòng kế bên của Lạc Dương bỗng có tiếng kêu kệt một cái, cửa phòng mở toang. Kiều Kỳ bước ra và nói:

- Du hồn dưới kiếm của ta mà còn dám đến đây nộp mạng.

Khấu Nguyên quát lớn:

- Trước kia khác, bây giờ khác, ngươi đừng có đắc chí vội. Bạn họ Kiều nên nhớ ngày này sang năm tức là ngày giỗ đầu của ngươi, còn tặc đạo Đông Dương sao không ra nộp mạng một lượt đi.

Y chưa nói dứt, Đông Dương đạo nhân đã ra khỏi phòng. Phía sau Khấu Nguyên đột nhiên có một thiếu niên áo lam xông lên đón Đông Dương đạo nhân.

Đông Dương đạo nhân ngăm nhìn thiếu niên áo lam đó một hồi, rồi ngẩng mặt lên trời lớn tiếng cười một hồi và nói:

- Ta tưởng là ai, ra là bọn chuột nhất của Nga Mi, ở ngoài Huyền Dương Cốc, ta tha chết cho ngươi là do lòng nhân từ mà nên, ngờ đâu...

Đạo sĩ chưa nói dứt thì thiếu niên áo lam đã rút kiếm ra xông lại tấn công luôn. Thiếu niên ấy ra tay nhanh khôn tả, Khấu Nguyên cũng múa đơn đao xông lại tấn công vào bụng của Kiều Kỳ luôn. Thế công của y ác độc vô cùng.

Kiều Kỳ, Đông Dương đạo nhân song song nhảy về phía sau năm thước rồi cả hai cùng rút kiếm ra nghênh đón thiếu niên và người lùn kia. Thế là bốn người đấu với nhau. Kiều Kỳ và Đông Dương đạo trưởng cầm Qui Linh và Thái A bảo kiếm sắc bén khôn tả, nên đối thủ cứ phải lui tới tấp. Đang kịch chiến, Kiều Kỳ và Đông Dương đạo nhân đồng thanh la lớn một tiếng, song song tung mình nhảy lên trên cao ba thước. Đồng thời cả hai lao hai thanh bảo kiếm lên trên mái nhà. Kiều Kỳ và Đông Dương đạo nhân nhảy lên trên cao ba thước liền rút xuống mặt đất kêu bộp bộp, cả hai nằm lăn ra đất không sao cử động được nữa. Phẩm Nhi ở trong phòng đã dẫn mọi người nhảy ra, vừa ra tới sân chàng đã mượn sức tung mình nhảy lên trên cao. Chàng không ngờ hai thanh bảo kiếm lại bị mất như vậy. Chàng vội tung mình nhảy lên trên cao để cướp lại hai thanh bảo kiếm đó, nhưng tới nơi thì hai thanh bảo kiếm đó đã mất tích. Chàng giật mình kinh hãi, chân vừa giẫm vào mái nhà đã cảm thấy phía sau có tiếng gió động lấn tới, vội xoay người múa chưởng chống đỡ luôn. Hai bóng người ở trên mái nhà đã bị chưởng lực của chàng rút xuống, còn dưới sân một đấu với một, đâm chém nhau rất kịch liệt.

Phẩm Nhi nhảy xuống dưới đất, xem xét Kiều Kỳ và Đông Dương đạo nhân, thấy chân của hai người đều có máu bầm chảy ra và chân đã sưng húp và cả hai đã chết giấc rồi, hiển nhiên là trúng phải ám khí rất độc. Lúc ấy lại có một tiếng kêu rú thảm khốc nổi lên, chàng đã thấy thủ hạ của mình đã có một người té ngã, chàng vội rút thanh Cự Khuyết của mình đeo trên vai ra tấn công luôn. Thì ra, Hách Liên Yến Hầu ở núi Kệ Thạch đã lấy lại được Cự Khuyết và Thanh Hồng song kiếm rồi, y giữ kiếm Thanh Hồng lại để tự sử dụng lấy, còn Cự Khuyết thì giao cho Phẩm Nhi.

Phẩm Nhi vừa múa kiếm xông tới tấn công, bên phái Nga Mi đã có ba người bị gãy tay ngã lăn xuống vũng máu tức thì. Bọn người của phái Nga Mi thấy chàng lợi hại như vậy, liền lần lượt nhảy lên trên mái nhà đào tẩu hết. Người sau cùng còn ném ra một nắm ám khí màu đen, lan rộng ra như một đám mưa rào vậy. Phẩm Nhi múa tít thanh trường kiếm phá tan hết đám mưa ám khí đen ấy. Hư Viên đại sư các người còn muốn đuổi theo, chàng đã quát bảo:

- Không nên đuổi, bọn giặc đã đào tẩu rồi, mau cứu Kiều Kỳ và Đông Dương đạo nhân trước.

Tang Lộc ở trong sân, nhặt một mũi ám khí nhỏ như gai và màu đen lên xem, liền cả kinh thất thanh nói:

- Đây là Thấu Cốt Tam Lăng Trâm, một thứ ám khí tuyệt độc của nhà họ Đường ở Tây Xuyên, chuyên môn phá những cương khí và lãnh công hộ thân, thảo nào Kiều lão sư, hai vị chịu không nổi.

Phẩm Nhi ra tay ra rờ ngực của Kiều Kỳ với Đông Bình Dương đạo nhân, thấy ngực của hai người còn ấm, biết hai người đã phong bế tâm huyết để cho chất độc không chạy vào tạng phủ, rồi đợi chờ người cứu chữa cho sau. Chàng móc túi lấy một hòn đá nam châm đưa cho Hư Viên đại sư để vào vết thương ở chân của hai người, hút những độc châm ra. Rồi Hư Viên đại sư lại dùng nội lực của mình dồn vào người của hai người để đẩy máu độc thoát ra ngoài.

Trong khi Hư Viên đại sư và mọi người lo cứu chữa hai người, thì Phẩm Nhi đi lại trong sân ngẫm nghĩ. Chàng cảm thấy hai thanh bảo kiếm Qui Linh và Thái A mất một cách huyền bí vô cùng, không hiểu ai đã ra tay nhanh đến nỗi mà mình không trông thấy kịp, cướp hai thanh bảo kiếm ấy rồi đào tẩu.

Chàng liền tự hỏi: "Chẳng lẽ Lạc hiền đệ đã lấy được chẳng. Song kiếm đó vốn là của Tạ đại hiệp, do Lạc hiền đệ thâm hồi về rất phải, nhưng chỉ sợ lọt vào tay yêu tà, thì hậu họa vô cùng."

Nghĩ đoạn, chàng liền đưa mắt nhìn vào cửa phòng của Lạc Dương. Tang Lộc ngấm ngầm để ý thần sắc của chàng, rồi từ từ tiến lại gần và hỏi:

- Thiếu sơn chủ, chẳng lẽ đôi bảo kiếm thân vật đó đã mất thật chẳng?

Phẩm Nhi gạt đầu nhưng không nói năng gì, Tang Lộc lại hỏi tiếp:

- Thiếu sơn chủ có nghi ngờ hai người ở phòng kế bên cướp được không?

Vì lập trường của mình không tiện bênh vực Lạc Dương, Đức Luân hai người, Phẩm Nhi đành phải nói rằng:

- Hai người ấy khả nghi thật. Chúng ta đấu kịch liệt như vậy mà họ không những không mở cửa ra nhìn. Khi phỉ đồ của phái Nga Mi đi rồi mà phòng của họ không có tiếng động gì hết, tuy họ đã nói trước là tuyệt đối không can thiệp vào thị phi của chúng ta, nhất định đóng cửa không ra bên ngoài. Nhưng làm như thế hiển nhiên có trái với đạo nghĩa của võ lâm.

Tang Lộc ngó nhìn cửa phòng của Lạc Dương một cái, rồi khẽ nói:

- Có lẽ họ lấy được đôi bảo kiếm và đã bỏ đi rồi cũng nên, để thuộc hạ phá cửa vào xem xét...

Phẩm Nhi vội khuyên:

- Các người không nên lỗ mãng như thế.

Tang Lộc lại nói tiếp:

- Thuộc hạ đã có cách rồi.

Nói xong, y đi tới trước cửa, giơ tay ra ấn cửa phòng một cái, ngờ đầu cửa phòng không cài then, chỉ khẽ đẩy một cái đã mở toang luôn. Tang Lộc ngạc nhiên vô cùng. Y bỗng thấy trong phòng có ánh sáng lửa thấp thoáng, Đức Luân đã quẹt đá lửa thấp sáng ngọn đèn để trên bàn rồi. Lạc Dương nằm trên giường đang ngó nhìn ra bên ngoài, hai mắt của chàng nhìn thẳng vào mặt Tang Lộc.

Đức Luân mỉm cười và nói:

- Mời bạn ngồi chơi.

Tang Lộc biết mình đã đoán sai, nhưng đã trót mở cửa phòng của người ta rồi, y đành đánh liều đi vào bên trong và mỉm cười nói:

- Tại hạ thừa lệnh Thiếu sơn chủ vào đây xin yết kiến hai vị.

Phẩm Nhi ở bên ngoài nghe thấy rõ ràng, ngấm ngấm khiển trách Tang Lộc đã quá đường đột, nhưng chàng biết Lạc Dương không làm khó dễ Tang Lộc đâu, nên cũng không can thiệp vào, rồi tung mình nhảy lên trên mái nhà tìm kiếm xem có vết tích gì không.

Lạc Dương ngồi dậy, và vẫn ngồi như thế mà đã phi thân ra được ngoài phòng nhanh như điện chớp, rồi chàng lại quay trở vào đóng cửa cài then luôn.

Tang Lộc thấy vậy hoảng sợ vô cùng. Lạc Dương mỉm cười nói:

- Tang đại hiệp khỏi phải kinh hoàng, tiểu bối là Lạc Dương, gia sư là Tạ Vân Nhạc.

Tang Lộc nghe nói mừng rỡ vô cùng, vội hỏi lại:

- Có thật là hiền điệt không? Lệnh sư nhờ lão dặn hiền điệt phải nên cẩn thận. Lão đầu thân làm bộ hạ cho Hách Liên Yến Hầu cũng là do lệnh sư dặn bảo...

Lạc Dương vội xen lời nói:

- Điều này tiểu bối đã biết rõ, Thiếu sơn chủ cũng là anh em kết nghĩa với tiểu bối. Xin Tang đại hiệp cứ tùy cơ mà khiêu khích Hách Liên Yến Hầu kết thù với Nga Mi...

Nói tới đó, chàng khẽ dặn bảo Tang Lộc vài câu, rồi nói tiếp:

- Hiện giờ không phải là lúc chúng ta chuyện trò, xin Tang đại hiệp mau mau rời khỏi phòng này.

Tang Lộc vội cáo từ đi ra luôn thì vừa gặp Phẩm Nhi trên mái nhà nhảy xuống. Phẩm Nhi hỏi y có thấy gì không?

Y gượng cười đáp:

- Hai người đó chưa hề ra khỏi cửa phòng nửa bước, phòng ấy chỉ có một lối ra vào thôi, thuộc hạ với Thiếu sơn chủ ở ngoài nói những gì đều bị họ nghe thấy hết, họ mời thuộc hạ đi khám xét, toàn phòng thuộc hạ đã khám xét rồi, không thấy hai thanh kiếm ấy, hiển nhiên không phải họ đã nhúng tay vào.

Phẩm Nhi mặt tỏ vẻ lo âu, hỏi lại Tang Lộc rằng:

- Vậy song kiếm bị ai lấy đi thế? Nếu Sơn chủ biết chuyện thế nào cũng nổi giận. Hà, chúng ta đành thoái thác là bị người của phái Nga Mi cướp mất vậy chứ biết nói năng làm sao nữa?

Tuy lòng chàng đã đoán chắc là Lạc Dương thừa cơ đã lấy hai thanh kiếm ấy, nhưng chàng cũng không tin là Lạc Dương có tài ba như vậy. Tang Lộc đã biết lai lịch của Phẩm Nhi rồi, tán đồng còn không kịp chứ đâu dám phản đối.

Lạc Dương với Đức Luân ở trong phòng nhìn nhau cười, rồi chàng nói với Đức Luân rằng:

- Thế nào tại hạ cũng làm cho Hách Liên Yến Hầu phải tin tưởng hai thanh bảo kiếm ấy đã bị người của phái Nga Mi cướp mất.

Đức Luân ngăn người ra hỏi lại:

- Kế của thiếu hiệp ra sao?

- Để tại hạ bàn kế với Tang đại hiệp trước đã rồi hãy nói sau.

Nói xong, chàng đi ra ngoài phòng. Lúc ấy phòng kế bên các người còn đang bận rộn cứu chữa cho Kiều Kỳ và Đông Dương đạo nhân.

Tang Lộc đang đứng ở cạnh cửa, Lạc Dương đi đến phía sau y khẽ ho một tiếng. Tang Lộc quay lại nhìn. Lạc Dương rí tai y nói vài lời, Tang Lộc gật đầu luôn. Không ngờ, tình hình đó bị Triệu Tinh trông thấy. Y vội chạy ra trợn mắt nhìn Tang Lộc và hỏi:

- Y nói gì với Tang huynh thế?

Lạc Dương cười nhạt và đỡ lời:

- Lão chỉ hỏi thăm vết thương của hai người ra sao, việc gì mà bạn phải giận dữ như thế? Y thật chỉ quen cậy thần cậy thế có khác.

Triệu Tinh cũng cười nhạt một tiếng, vội nhảy ra bên ngoài, giơ năm ngón tay ra nhanh như điện chớp chộp luôn vào ngang hông của Lạc Dương. Lúc ấy Tang Lộc rí tai khể nói cho Phẩm Nhi hay rõ đầu đuôi câu chuyện.

Lạc Dương mặt lạnh như tiền, chỉ hơi né người một cái, tay của Triệu Tinh bắt hụt ngay. Triệu Tinh đã tức giận. Thật sự ở trước mặt Hách Liên Yến Hâu y chỉ kém về Quan Bằng Cách, Phẩm Nhi và một vài người nữa thôi thì phải nói võ công của y cao siêu nhất, vì vậy mà y rất tự phụ. Thân pháp của y nhanh như gió, hai tay y múa tựa như trăm nghìn chiếc tay vậy, rồi bổng đập, bổng chộp, bổng đâm, bổng chĩa, nhanh nhẹn khôn tả, nhưng Lạc Dương chỉ gỡ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ ra cũng đủ làm cho y đâm trượt hết, dần dần y đã bớt không ngừng cuồng và kiêu ngạo. Không những thế, trái lại y còn kinh hoảng là khác. Lạc Dương thấy vậy cười nhạt và nói:

- Người không biết điều như vậy, thì đừng có trách lão phu ra tay vô tình.

Nói xong, chàng giơ chưởng lên vỗ hờ vào ngực Triệu Tinh một cái. Triệu Tinh vội giơ tay lên gạt, ngờ đâu thế công đó của Lạc Dương là thế hư, chàng đã xoay tay chộp cổ tay của Triệu Tinh rồi rung mạnh một cái và đẩy đi luôn. Thế là Triệu Tinh không sao đứng vững được, bị Lạc Dương đẩy bắn ra ngoài sân. Nhưng Lạc Dương dùng sức khéo léo nên Triệu Tinh chỉ lộn một vòng đã đứng dậy được, không bị thương mấy may nào.

Phẩm Nhi thấy vậy, sầm nét mặt lại nói:

- Triệu Tinh, trước khi lên đường Sơn chủ đã dặn bảo gì người. Bảo người không được gây thù hằn với người và bảo đừng ra tay nặng đả thương người. Người tướng trên giang hồ này không còn người nào tài ba bằng người nữa phải không. Thảo nào Sơn chủ vẫn thường nói với ta, bảo người rất kiêu ngạo, tính lại nóng nảy không thể nào giao việc lớn cho người gánh vác được.

Triệu Tinh hổ thẹn vô cùng, hoảng sợ đứng yên không nói nửa lời.

- Nếu không phải lúc này đang dùng tới người thì bốn thiếu chủ đã đem quy luật của bốn sơn ra trị tội người rồi, chém đứt năm ngón tay trái và phế trừ võ công của người ngay.

Triệu Tinh đứng ở đó người run lấy bẩy, mồ hôi lạnh toát ra như mưa, sắc mặt nhợt nhạt như người chết trôi mới vớt lên vậy.

Phẩm Nhi mỉm cười nói với Lạc Dương rằng:

- Lão anh hùng có lòng hỏi thăm đến thuộc hạ bị thương, tại hạ rất lấy làm cảm ơn, Triệu Tinh vô lễ tại hạ đã khiển trách y rồi, mong lão anh hùng miễn thứ cho.

Lạc Dương đáp:

- Có gì đâu mà Thiếu sơn chủ phải xin lỗi như thế. Thương tích của quý thuộc hạ là bị trúng phải ám khí tủy độc của nhà họ Đường, tuy đã chữa rồi nhưng phải nghỉ ngơi hai ngày mới được. Tốt hơn hết là ngài để cho hai vị ấy ở lại đây nghỉ ngơi hai ngày, bây giờ phái Nga Mi đầu độc võ lâm, người trong thiên hạ ai ai cũng biết hết, nên quý vị có nóng lòng sốt ruột cũng không được. Theo ý tại hạ thì việc này nên chậm tiến thì hơn.

Phẩm Nhi làm như không quen biết thật, sốt sắng mời Lạc Dương vào phòng ngồi chơi.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Lão cần phải đi Yến Vân ngay, sau này có dịp may thế nào cũng tái kiến.

Nói xong, chàng chấp tay chào Phẩm Nhi một cái, rồi cùng Đức Luân rời khỏi khách điếm đó đi luôn. Hai người ra khỏi khách điếm, liền quay về phía sau, nhảy vào trong khách điếm, leo lên đồng rạ ở trong một cái phòng nhỏ lấy hai thanh bảo kiếm Linh Qui và Thái A ra rồi đi luôn. Hai người đi rất nhanh, không đầy hai tiếng đồng hồ đã tới Hàng Dương. Lạc Dương kiểm một đệ tử của Cái Bang dẫn mình đi gặp Cái Bang đường chủ của nơi đó. Thì ra Đường chủ Cái Bang của nơi đó là một lão ăn mày chột mắt, họ Đỗ tên Huy và đóng đô ở trong một cái miếu nhỏ đổ nát, tại dưới chân thành.

Vừa gặp Đỗ Huy. Lạc Dương vội hỏi:

- Thành này có thợ rèn nào đánh khí giới rất tinh xảo không?

Đỗ Huy ngẫm nghĩ giây lát mới đáp:

- Ở cửa Bắc có một nhà tên là Lý Thị Thuật, tuy không giỏi lắm, nhưng những khí giới của y làm ra rất bền bỉ.

- Đường chủ mau đi kiểm y tới đây.

Đỗ Huy vâng lệnh vội đi luôn. Lạc Dương lại bảo một tên môn hạ khác của Cái Bang lấy giấy bút ra cho mình. Chàng vẽ luôn hình của hai thanh bảo kiếm Linh Qui và Thái A.

Một lát sau, Đỗ Huy đã dẫn một ông già tuổi ngoài sáu mươi bước vào, hai bàn tay của ông ta bị chai rất dày, râu cũng đã hoa râm rồi. Lạc Dương liền chỉ vào tờ giấy vẽ hai thanh bảo kiếm và hỏi:

- Trong một ngày trời, lão trượng có thể làm được hai thanh kiếm như thế này không?

Ông già ngấn người ra trong giày lát, rồi hỏi lại:

- Lão hiệp muốn bảo lão một ngày đánh xong hai thanh kiếm này ư?

- Chỉ cần theo đúng kiểu mà thôi. Không cần thép già hay non và đánh cho thân kiếm thật bóng nhoáng, trong một tháng trời không bị hoen rỉ là được rồi. Đánh xong, lão sẽ tặng một số tiền rất hậu hĩ.

Nói xong, chàng đưa một nén bạc nặng năm mươi lạng cho ông già. Nghĩ ngợi giày lát, ông già mới dám đưa tay ra đỡ và trả lời chàng rằng:

- Canh ba đêm nay lão sẽ đem hai thanh kiếm đến.

Lạc Dương lại dặn bảo ông già ấy rằng:

- Việc này phải giữ kín đừng có tiết lộ cho ai, một tháng sau, lão sẽ tặng thêm một trăm lạng bạc cho lão trượng nữa.

Ông già nghe nói khoái chí vô cùng, vừa cười vừa đáp:

- Lão xin giữ kín chuyện này.

Nói xong, ông ta gập tờ giấy của Lạc Dương trao cho, bỏ vào túi và đi ngay. Lạc Dương lại rí tai Đỗ Huy vài lời. Đỗ Huy cũng vâng lời đi luôn.

Tối hôm sau, nhà phú thương Hàn Tôn Dư ở Trường Sa bỗng có hai người dạ hành vào ăn trộm rất nhiều vật quý báu và còn đả thương mấy người võ sư hộ vệ nữa!

Theo lời các võ sư nói, thì hai tên đạo tặc ấy, mỗi người cầm một thanh kiếm sáng quắc, sắc bén khôn tả, nên khí giới nào va chạm phải hai thanh kiếm ấy cũng bị gãy ngay... Nhưng võ công của hai đạo tặc ấy không cao siêu lắm. Tin ấy đã làm chấn động cả thành phố Trường Sa, Phẫm Nhi hay tin vội dẫn người tới Trường Sa ngay...

Chiều tối ngày thứ ba, Lạc Dương với Đức Luân ẩn núp trong một khu rừng tại ngoài thành Nhạc Dương. Cả hai cùng ngồi dưới đất, mỗi người vai đeo một thanh trường kiếm rất cổ kính, trước mặt hai người còn có một cái túi vải lam dài và nặng chình chịch. Thì ra bên trong là hai thanh bảo kiếm thời Xuân Thu. Hai người đang ngồi ăn thịt bò khô và bánh mì thì bỗng thấy một cái bóng đen nhanh như điện chớp chạy vào trong rừng.

Lạc Dương liền nói:

- Đỗ Huy đã tới, chắc y thể nào cũng có tin cho chúng ta hay.

Chàng vừa nói dứt, Đỗ Huy đã tới nơi, vái chào và nói:

- Hiện giờ bọn người của phái Nga Mi đang ở trong một khách sạn lớn tại thành phố Nhạc Dương.

Lạc Dương bỗng đứng dậy, hỏi:

- Bền Hằng Sơn giáo có tin tức gì không?

Đỗ Huy đáp:

- Họ đang đi tới Trường Sa.

- Được, Đường chủ kiếm một dịp may để gặp mặt Tang Lộc.

Nói tới đó chàng tả hình dáng của Tang Lộc cho Đỗ Huy và nói tiếp:

- Đường chủ nói kế hoạch của tại hạ cho Tang đại hiệp nghe, chắc đêm nay bọn người của phái Nga Mi thế nào cũng lấy trộm đôi thanh kiếm giả của tại hạ. Còn việc sau đó, y sẽ bự biết ra tay, khỏi cần phải dặn thêm.

Đỗ Huy vâng lệnh đi luôn. Lạc Dương và Đức Luân hai người vội trở về thành Nhạc Dương ngay.

Trong khách sạn Cửu Đại, đèn đuốc sáng choang. Trong khách sảnh, Khấu Nguyên và các người đang ngồi nhậu nhẹt. Chúng uống đã khá nhiều rồi mà vẫn tiếp tục nhậu như thường.

Bỗng có một thiếu niên áo trắng đi nhanh như bay, tiến vào trong sảnh, lớn tiếng kêu gọi:

- Hoa đại ca!

Mọi người đang vui vẻ chuyện trò và nhậu nhẹt, thấy vậy đều ngưng chén, im hơi lặng tiếng ngắm nhìn thiếu niên áo trắng kia.

Thiếu niên mặc áo lam ngồi ở trong phòng, vội hỏi lại:

- Tho hiền đệ muốn nói gì thế?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Hoa đại ca, vừa rồi tiểu đệ vào đi tiểu bỗng thấy hai người mặc võ trang màu đen đi theo phố ky vào trong khách sạn. Chúng mặt mày lem luốc, vẻ mặt hoảng hốt. Tiểu đệ nghi ngờ đưa mắt nhìn họ. Ngờ đâu, họ thấy tiểu đệ nhìn lại càng hoảng sợ thêm. Sau tiểu đệ thấy mỗi tên đeo một thanh bảo kiếm ở trên vai trông rất cổ kính. Tiểu đệ đi tới gần xem mới hay hai thanh kiếm đó là Linh Qui và Thái A, có lẽ hai tên trộm lấy trộm vật báu ở nhà Hàn Tôn Dư, chính là chúng cũng nên.

Thiếu niên áo lam nghe nói vội đứng dậy hơn hờ hỏi:

- Thọ hiền đệ trông không lầm đấy chứ? Hai thanh bảo kiếm đó chính là vật của bốn phái cần phải cướp được. Hiện giờ hai người đó ở đâu?

Thiếu niên áo trắng ngẫm nghĩ giây lát, rồi đáp:

- Hình như họ ở cái phòng riêng biệt ở bên phía bắc thì phải.

Thiếu niên áo lam khẽ quát bảo:

- Nếu vậy, hai anh em chúng ta đi luôn.

Y cùng thiếu niên áo trắng song song ra khỏi khách sảnh ấy. Một cái phòng trọ ở bắc hiên, trong phòng đèn lửa sáng choang trên giấy cửa sổ hiện ra hai bóng người đang thì thầm với nhau. Tiếng nói của họ rất khẽ, chỉ thỉnh thoảng có tiếng cười là bên ngoài có thể nghe thấy thôi, hình như hai người đang có việc gì rất đặc chí vậy.

Hai thiếu niên nọ nhẹ nhàng nhảy lên trên mái nhà rồi đu người xuống trước cửa sổ. Thiếu niên áo lam lấy ngón tay thấm nước bọt đục thủng giấy dán trên cửa sổ để ngó vào bên trong. Y thấy hai ông già xấu xí khôn tả đang ngồi đối diện với nhau, trên bàn có một gói châu báu, toàn những vật quý giá, một trong hai ông già vừa cười vừa nói:

- Chỗ này cũng đủ cho chúng ta dùng suốt đời rồi. Từ nay trở đi chúng ta rửa tay không phải dùng nghề trộm cướp như trước nữa.

Người thứ hai vừa cười vừa đáp:

- Có lẽ đây là số trời, sự thật với võ công của chúng ta tầm thường như thế này thì làm được trò trống gì. Nếu không có một đôi bảo kiếm giúp sức.

Nói xong, y giơ tay lên rút thanh kiếm trên vai ra. Dưới ánh sáng nển, thanh kiếm đó tỏa ra một luồng ánh sáng chói mắt.

- o O o -